

## Středa 5. postního týdne

📖 Da 3,14-20.91-92.95; Jan 8,31-42

### Dan 3,14-20.91-92.95

Král Nabuchodonosor řekl: „Je to pravda, Šadrachu, Mešachu a Abednego, že nectíte mé bohy a neklaníte se zlaté soše, kterou jsem dal postavit? Nuže, jste připraveni hned, jak uslyšíte zvuk rohu, flétny, citery, harfy, psalteria, dud a hudebníky všeho druhu, padnout a klanět se soše, kterou jsem dal postavit? Jestliže se však klanět nebudete, hned budete vhozeni do rozpálené ohnivé pece – a který bůh vás bude moci vysvobodit z mých rukou?“ Šadrach, Mešach a Abednego odpověděli králi Nabuchodonosorovi: „Není třeba, abychom kvůli tomu tobě odpovídali. Jestliže se to stane, náš Bůh, jehož ctíme, může nás vysvobodit; z rozpálené ohnivé pece i z tvé ruky, králi, nás vysvobodí; i kdyby ne, nechť je ti známo, králi, že (ani pak) tvé bohy nectíme a zlaté soše, kterou jsi dal postavit, se neklaníme!“ Tu se Nabuchodonosor vůči Šadrachovi, Mešachovi a Abednegovi naplnil hněvem, který změnil jeho tvář. Poručil rozpálit pec sedmkrát víc, než obvykle se rozpalovala. Několika nejsilnějším mužům svého vojska rozkázal svázat Šadracha, Mešacha a Abednega, aby je vhodili do rozpálené ohnivé pece. (Najednou) král Nabuchodonosor užasl, rychle vstal a řekl svým dvořanům: „Copak jste nevhodili tři svázané muže doprostřed ohně?“ Odpověděli a řekli králi: „Ano, králi!“ (Král) pravil: „Hle, já vidím čtyři muže rozvázané, jak se procházejí uprostřed ohně, není na nich úhony a vzhled čtvrtého je podobný Božímu synu.“ Tu zvolal Nabuchodonosor: „Požehnaný Bůh Šadrachův, Mešachův a Abednegův, jenž poslal svého anděla a vysvobodil své služebníky, kteří v něj důvěřovali! Přestoupili královský rozkaz a vydali svá těla, aby nemuseli uctívat žádného boha, jedině Boha svého, a klanět se mu.“

### Jan 8,31-42

Ježíš řekl židům, kteří v něho uvěřili: „Když vytrváte v mém slovu, budete opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu, a pravda vás osvobodí.“ Namítli mu: „Jsme potomci Abrahámovi a nikdy jsme nikomu neotročili. Jak ty můžeš říci: „Stanete se svobodnými?“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Každý, kdo páchá hřích, je otrokem hříchu. Otroek nezůstává v domě navždy, syn zůstává navždy. Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodní. Vím, že jste potomci Abrahámovi, ale ukládáte mi o život, protože mé slovo se u vás neuchytí. Já mluvím, co jsem viděl u svého Otce, a vy děláte, co jste slyšeli od vašeho otce.“ Řekli mu na to: „Náš otec je Abrahám.“ Ježíš jim řekl: „Kdybyste byli děti Abrahámovy, konali byste skutky jako Abrahám. Nyní však mě chcete zabít – toho, kdo vám mluvil pravdu, kterou slyšel od Boha. Tak Abrahám nejednal. Vy konáte skutky vašeho otce.“ Odpověděli mu: „My jsme se nenarodili ze smilstva, máme jednoho Otce, Boha.“ Ježíš jim řekl: „Kdyby byl vašim otcem Bůh, milovali byste mě, vždyť já jsem vyšel od Boha a od něho přicházím. Nepřišel jsem totiž sám od sebe, ale on mě poslal.“

➔ **K Božímu slovu** (z publikace od paulínek Evangelium na každý den 2016)

V tomto textu se pojednává o tématech pravdy, svobody a otcovství, která jsou podstatná pro každého člověka. Pravda, která dává svobodu, je poznání Otce a přijetí skutečnosti, že jsme synové. Pravda o Bohu coby Otci osvobozuje; lež o bohu majetníkovi, kterému člověk musí posluhovat nebo se proti němu vzbouřit, zotročuje. Ano, vztah otec-syn určuje všechny ostatní vztahy. Zjevení Boha jako Otce, poslední možnost, jak dojít vykoupení ze všech špatných zkušeností s pozemským otcem, je hlavním tématem tohoto textu.

† **Z Buly papeže Františka k Svatému roku milosrdenství** (z čl. 20)



Zmínka, kterou se Ježíš odvolává na text proroka Ozeáš – „**chci lásku, a ne obět**“ (6,6) – je zde velice významná. Ježíš prohlašuje, že od nynějška má být pravidlem života jeho učedníků primát milosrdenství, jak dosvědčuje on sám, když stoluje s hříšníky. Milosrdenství se projevuje jako zásadní dimenze Ježíšova poslání. Je opravdovou výzvou pro jeho partnery v rozhovoru, kteří lpěli na formálním respektování Zákona. Ježíš jde však za Zákon; jeho otevřenost vůči těm, které Zákon považoval za hříšníky, dává pochopit, kam až sahá jeho milosrdenství.

**Také apoštol Pavel** šel podobnou cestou. Dříve než cestou do Damašku potkal Krista, byl jeho život zaměřen na spravedlnost spočívající v zachování Zákona (srov. *Flp 3,6*). Obrácení ke Kristu vedlo k obratu v jeho vidění až do té míry, že v Listu Galaťanům prohlašuje: „Víme, že člověk je uznán za spravedlivého jen tehdy, když uvěří v Ježíše Krista, a ne když dělá skutky, jak je nařizuje

Zákon“ (*Gal 2,16*). Jeho pojetí spravedlnosti se radikálně mění. Pavel nyní klade na první místo víru, a nikoli Zákon. Spásy se nedosahuje dodržováním Zákona, nýbrž vírou v Ježíše Krista, který svojí smrtí a zmrtvýchvstáním přináší spásu spolu s milosrdenstvím, které ospravedlňuje. Boží spravedlnost se teď stává osvobozením pro utiskované z otroctví hříchu a všech jeho důsledků. Spravedlností Boha je jeho odpuštění (srov. *Žl 51/50,11-16*).